

tebe dem da saaledes, at det ærede Medlem mente, at den Betydning, den Indflydelse, som Kjøbenhavn formentlig har, og som efter det ærede Medlems Opfattelse har været for stor og uheldig, den udsatte man sig for at gjøre endnu større, endnu mere overmægtig, naar man befæstede Kjøbenhavn. Saaledes har jeg forstaaet det ærede Medlem. Det forekommer mig imidlertid, at her skifter allerede frem den politiske Løse: Man modsætter sig altsaa Kjøbenhavns Befæstning ikke af Hensyn til, hvad der i og for sig kunde være det Rette, Sagen set fra Forsvarsvæsenets Standpunkt, men man har politiske Hensyn, og man lader dem her spille en Rolle. Jeg gaar videre. Det ærede Medlem udviklede derefter, at bedre end Fæstning var det levende Forsvar, og det ærede Medlem udtalte skønne Ord om, at det, det kom an paa, var at skabe et Dannevirke i hver Mand's Bryst; det vilde være bedre end disse mange Jordvolde. Men hvorledes skulde dette Dannevirke i Brysterne da skabes? Det skulde tilveiebringes derved, at man mere og mere udvikle Folkets Bevidsthed ved at vise Værefrygt og Respekt for Folkets Beslutninger. Her tror jeg, at man atter ser den politiske Betragtning komme frem. Forsvarsvæsenet sættes paa denne Maade i Forbindelse med de store politiske Stridsspørgsmaal, som nu alt aarevis have ligget for. Der er udtalt: Det, som det kommer an paa, er, at man respekterer Folket, Folkets Udkaarne, Folkethinget eller Folkethingets Flertals Meninger og Beslutninger; paa den Maade skabe I det bedste Forsvar, og paa den Maade bliver der større Mulighed for, at der kan blive Enighed om Forsvarsagen her i Landet. Denne Udtalelse tror jeg fortjener at paagtes trods nogen Udtalelse. Yderligere sagde det ærede Medlem: Vi ere fremkomme med Tilbud, men det blev vraget ifjor; endnu en Gang gjøre vi et Tilbud, og vi afvente nu, hvad der vil blive svaret. Det ærede Medlem sagde ikke udtrykkelig, men det laa, om jeg ikke tager feil, i Tønen, at det Tilbud, man nu saa edelmødig havde gjort gjentagne Gange, maatte man ikke vente vilde blive gjort tiere. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ansjær) har allerede gjort opmærksom paa, hvor lidet det synes at være passende ved denne Leilighed at tale om Tilbud. Der kan dog fornuftigvis ikke være Spørgsmaal om, at det ærede Udvalgs Flertal eller noget Medlem i denne Sal skulde kunne staa som den, der gjør Tilbud til Regjeringen, Landsthinget, Mindretallet eller hvem det nu skal være, som om denne Sag ikke lige saa godt var Flertallets eller det ærede Medlems Sag som vor Sag. Hvorledes kan der her være Tale om, at der gjøres Tilbud, og at man trækker sig fornemt og næsten krænkert tilbage, hvis det ikke modtages? Er det overensstemmende med Pligten, at man har gjort dette Tilbud eller Forslag til Beslutning, hvorledes kan da den Maade, hvorpaa Andre

stille sig overfor det saakaldte Tilbud, faae nogen Indflydelse paa, hvorledes man for Fremtiden skal stille sig? Ogsaa her fremtræder den hele politiske Opfattelse af Sagen, som jeg tror det nyttigt at gjøre opmærksom paa, skjøndt jeg selvfølgelig ikke paastaar at være den Første eller Æneste, der har henledet Opmærksomheden paa denne Side af Sagen. Endelig sagde det ærede Medlem, og det fortjener ogsaa Opmærksomhed, at han ingen Tvivl nærer om, at man i Landsthinget vil gaa ind paa Forslagets § 2. Jeg skal ikke søge at rocke det ærede Medlems tillidsfulde Tro i den Henseende; men jeg vil fremhæve, at han dertil søiede en Udtalelse, som i det Mindste hos mig vakte levende Interesse, og det var den, at hvis man paa et andet Sted gik ind paa denne § 2, saa kunde der muligvis være god Udsigt til, at man kunde enes om Forandringer i § 1, og at man paa denne Maade kunde naae et Resultat i Realiteten. Først vil jeg takke det ærede Medlem for den Udsigt, som han saaledes har givet til at ville komme ind paa et Punkt, der maa siges at henhøre til Sagens allervæsentligste Realitet; men efterat have takket, maa jeg spørge det ærede Medlem, om denne hans Udtalelse da skal forstaaes saaledes, at Enighed om § 2 fremdeles opstilles som Betingelse for at vise Smødekommen med Hensyn til § 1 og for overhovedet at gjøre Noget for at føre Sagen praktisk videre? Jeg maa forstaa det ærede Medlems Udtalelse saaledes, idet han navnlig udviklede, hvorledes det kun var ved at gaa ind paa § 2, at man overhovedet viste Beredvillighed til at bringe saadanne Offre i Sagen, som havde Noget at betyde. Her er imidlertid det sidste Punkt, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa, og som viser, at man efter min Opfattelse ikke lader Forsvarsagen komme til den Ret, som den burde komme til, naar man som det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (Holm) erkjender det for at være absolut nødvendigt at gjøre Noget for at forsvare Landet. Erkjender man dette, saa kan man ganske vist opstille Fordring om, at der skal reises Pengemidler dertil, men man maa da gjøre det paa en anden Maade. Jeg skal ikke modsiges det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds deri, at vi ikke tør fortrøste os til, at vore Statsindtagter ikke blot skulle vedblive at flyde ligesaa rigelig, men endogsaa skulle stige i en lige saa høj Grad i de følgende Aar, som Tilfældet har været i de sidste Aar. Jeg kan derfor meget godt forstaa den Betragtning, at man siger, at, naar man skal indlade sig paa saa betydelige Omkostninger, saa vil man søge Sikkerhed for, at man har Come dertil ved at fremskaffe forpægede Indtagter; men hvad jeg ikke kan forstaa, det er, at man har taget Sagen paa den Maade, som man har gjort, og knyttet Naabegyndelsen af Arbejderne til Vedtagelsen af en Stat, om hvis Beskaffenhed i Enkelthederne